

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Městská část Praha Libuš**, se sídlem Libušská 35, Praha 4, zastoupeného JUDr. Františkem Veselým, advokátem, adresa pro doručování: Seifertova 17, Praha 3, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, **za účasti** zúčastněných osob: **P. e., a. s. a P.d., a. s.**, obou zastoupených JUDr. Milanem Kohoutem, advokátem se sídlem Břevnovská 433/12, Praha 6, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2006, č. j. 11 Ca 225/2005 - 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba brojící proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2005, č. j. MHMP-179904/2004/OST/PI/ČŘ. Tímto rozhodnutím bylo změněno kolaudační rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, odboru výstavby ze dne 16. 8. 2004, č. j. OV H/02/20282/So, DO-KR, a to tak, že část textu výroku byla nahrazena textem „na pozemcích k. ú. Š., K., P., Ch. a M. v P. 4 na území podél K. spojky dále přes O. r. s křížením V. u., jižně od bývalého M. P., s křížením L. ulice jižně od ulice N. O. a přes část M. r. až k lokalitě V L. (ulice D. L.).“ V ostatním byl výrok napadeného rozhodnutí potvrzen.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tzn. namítá nezákonnost napadeného rozsudku a vady správního řízení.

Stěžovatel předně uvádí, že předmětná stavba byla umístěna rozhodnutím o umístění stavby bez toho, aniž by byla povolena výjimka z ustanovení čl. 4 odst. 10 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy o obecných požadavcích na výstavbu, které stanoví povinnost umisťovat elektrické a telekomunikační vedení v zastavěných částech obce pod zem. K názoru městského soudu stěžovatel uvádí, že zmiňovaná změna stavby byla povolena teprve kolaudačním rozhodnutím a nikoliv v řízení o umístění stavby či ve stavebním řízení. Argumentace soudu, že realizace výstavby je procesem a nikoliv jednolitým aktem, není podle stěžovatele správná tehdy, když jde o tak závažný zásah do životního prostředí, jako je v daném případě liniové stavby vedení velmi vysokého napětí v bezprostřední blízkosti obytných budov.

Vady správního řízení spatřuje stěžovatel v pochybení při doručování veřejnou vyhláškou, kdy existovala nejasnost v určení jejich adresátů (chybná čísla dotčených parcel, chybný popis trasy vedení ve stavebním povolení a v kolaudačním rozhodnutí).

Proto stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkazuje na obsah vyjádření k žalobě a plně se ztotožňuje s napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

První stížnostní námitka se týká tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku městského soudu spočívající v tom, že chybně nebyla zohledněna námitka ohledně porušení čl. 4 odst. 10 vyhlášky č. 26/1999 Sb. s odkazem na možnost jejího uplatnění v řízení o umístění stavby či ve stavebním řízení. Stěžovatel zejména nesouhlasí s právním názorem obsaženým v odůvodnění napadeného rozsudku, podle něhož jakákoli realizace výstavby je z hlediska stavebního zákona (č. 50/1976 Sb.) procesem nikoli jednolitým, který by byl završen vydáním jednoho pravomocného rozhodnutí, jelikož stavební zákon obsahuje několik samostatných řízení, v jejichž rámci jsou posuzovány odlišné skutečnosti a každé z nich je završeno vydáním přezkoumatelného a následně pravomocného správního rozhodnutí.

K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že citovaný právní názor městského soudu plně akceptuje a že tento se nachází zcela v intencích jeho ustálené judikatury. Pro stručnost je tak možno odkázat např. na rozsudek sp. zn. 5 A 107/2001 (in: č. 784/2006 Sb. NSS), podle něhož *„jednotlivá řízení, upravená ve stavebním zákonu, je totiž nutno vidět v jejich vzájemné časové, formální a obsahové souvztažnosti. Jakkoliv jsou tedy rozhodnutí, vydaná v těchto řízeních, rozhodnutími samostatnými a existuje proti nim i samostatná procesní ochrana, nelze např. přehlédnout, že ve stavebním řízení stavební úřad přezkoumá zejména, zda dokumentace splňuje podmínky územního rozhodnutí [§ 62 odst. 1 písm. a) stavebního zákona] a rovněž v kolaudačním řízení stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení (§ 81 odst. 1 stejného zákona).“*

Aplikováno na nyní projednávanou věc, smyslem kolaudačního řízení bylo zkoumat, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále byl stavební úřad oprávněn a povinen zkoumat, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení (§ 81 odst. 1 stavebního zákona). Tento věcný rámec kolaudačního řízení pak nutně determinuje následný soudní přezkum kolaudačního rozhodnutí. Jinak řečeno, meritorní soudní přezkum se redukuje na zhodnocení toho, zda vydané kolaudační rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, tedy zda provedená stavba odpovídá dříve stanovené dokumentaci a podmínkám. V žádném případě však nelze kolaudační řízení zaměňovat za řízení předchozí v tom smyslu, že námitky, jež bylo možno uplatnit v územním nebo stavebním řízení, lze účinně uplatnit znovu či zcela nově v řízení kolaudačním. Jak ostatně správně konstatoval městský soud, proti územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení stěžovatel nepodal opravný prostředek, přičemž pokud by tak učinil, měl reálnou možnost v jeho rámci uplatnit námitky, které uvádí teprve nyní.

V daném případě stěžovatel tvrdí, že kolaudačním rozhodnutím byla povolena změna stavby, přičemž ze spisového materiálu je zřejmé, že tato změna se týkala stožáru č. 15. Jednalo se tak o případ, na který pamatuje ustanovení § 81 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož s kolaudačním řízením může být spojeno řízení o změně stavby, pokud se skutečné provedení podstatně neodchyluje od dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení. Podle ustanovení § 68 odst. 2 stejného zákona v rozsahu, v jakém se změna dotýká práv, právem chráněných zájmů nebo povinností účastníků stavebního řízení, projedná stavební úřad žádost a vydá rozhodnutí, jímž buď změnu stavby povolí, přičemž rozhodne i o případných námitkách účastníků a stanoví podle potřeby další závazné podmínky, anebo žádost zamítne. Na řízení o změně se vztahují přiměřeně ustanovení o stavebním řízení. Městský soud k tomu uvedl, že v řízení o změně stavby jsou rozhodná hlediska přezkoumávána nikoliv obecně, nýbrž pouze vzhledem k rozsahu změny stavby. To konkrétně znamená, že v těchto případech je posuzována pouze změna stavby a nikoliv znovu obecně celá již dříve pravomocně povolená stavba.

S tímto právním názorem se Nejvyšší správní soud plně identifikuje, neboť jej považuje za souladný se smyslem a ostatně i se zněním citovaných zákonných ustanovení. Nad rámec argumentace městského soudu proto považuje za vhodné toliko doplnit, že účel opětovného projednání a vydání rozhodnutí o změně stavby spočívá v tom, aby nedocházelo k obcházení smyslu stavebního řízení tím, že by byly předchozí jeho fáze účelově „přeskočeny“ a že by v rámci kolaudačního řízení docházelo k faktickému nahrazování předchozích řízení a rozhodnutí v jejich rámci vydávaných. Proto zákon stanoví restrikcí spočívající ve dvojím směru: předmětná změna stavby nesmí znamenat podstatnou odchylku od již dříve ověřené dokumentace a zároveň musí být zachováno právo účastníků řízení na projednání této změny a uplatnění námitek.

Nejvyšší správní soud po podrobném seznámení se s obsahem spisového materiálu dospěl k závěru, že obě citované podmínky byly splněny. Změnu založení stožáru č. 15, spočívající v umístění mikropilotů namísto původních velkopřůměrových pilotů a opatření nerozebíratelných spojů do výšky 2,5 m namísto původních 3 m, skutečně nelze prima facie považovat za podstatnou odchylku od dříve ověřené dokumentace (což stěžovatel ostatně ani nezpochybnuje) a zároveň práva stěžovatele jakožto účastníka kolaudačního řízení byla

v plném rozsahu respektována. Nezbyvá proto než přisvědčit městskému soudu v tom, že se stěžovatel ve skutečnosti snažil prostřednictvím napadení kolaudačního rozhodnutí zpochybnit dříve vydané rozhodnutí o umístění stavby, což je však ze shora popsaných důvodů nepřijatelné.

Kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto naplněn nebyl.

Druhá stížnostní námitka se týká tvrzeného pochybení při doručování písemností ve stavebním a kolaudačním řízení. Toto pochybení spatřuje stěžovatel v tom, že při vymezení věci byly uváděny nesprávné údaje rozhodné pro určení účastníků řízení. S touto námitkou se městský soud neztotožnil zejména proto, že ji stěžovatel v žalobním řízení uplatnil zcela obecně, a dále že touto okolností zjevně nebyla porušena jeho práva.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost by mohla být pro vady řízení shledána důvodnou toliko tehdy, pakliže by zjištěné vady (skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem) mohly ovlivnit zákonnost správního rozhodnutí jako celku a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit.

V projednávané věci se nicméně o tento případ zjevně nejedná. Vycházejí ze zásady, že právo náleží bdělým, a dále z toho, že stěžovatel byl pouze jedním z účastníků kolaudačního řízení a nikoliv subjektem s oprávněním podávat žalobu ve veřejném zájmu (*actio popularis*), měla by jeho námitka ohledně pochybení vzniklého při doručování správního rozhodnutí svoji relevanci jen tehdy, když by z toho současně plynulo dotčení na procesních právech přímo stěžovatele. To znamená např. tehdy, když by se v důsledku pochybení správního orgánu stal opomenutým účastníkem řízení, jemuž by takto bylo znemožněno podat opravný prostředek k ochraně svého práva. Tak tomu však v souzené věci zjevně není, neboť stěžovatel všech svých práv řádně využil a i pokud by tedy k tvrzenému pochybení skutečně ve vztahu k ostatním účastníkům řízení došlo (což soud za daných okolností nezjišťoval, neboť by to bylo zjevně nadbytečné), bylo jejich věcí a zájmem, aby se proti tomuto pochybení bránili. Absenci této jejich procesní aktivity nemůže nahrazovat stěžovatel.

Rovněž tato stížnostní námitka proto není důvodná.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost napadeného rozsudku Městského soudu v Praze ani vady správního řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), a žalobci náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu